

[Else-Merete Ross.]

Men jeg er ganske klar over, at det er en teknisk term, og jeg er sikker på, at jeg, når udvalget engang har drøftet arveloven til ende, vil være blevet en slags quasi-jurist, der ikke mere får kuldegysninger over noget som helst mellemdødt barn.

Men det var svigerbarnet. Har der i ægteskabet ikke været børn, arver svigerbarnet intet. I fremsættelsestalen siges det, at hvis man ville give svigerbarnet en egentlig arveret, ville det komme i afgørende strid med principperne for slægtsarveretten og medføre en ulige fordeling mellem slægterne.

Tænker man sig f. eks. en svigersøn på ca. 60 år, der havde været gift med sin kone i 35 år, da hun døde, og ikke har giftet sig igen, så synes jeg det virker meget mærkeligt og sandsynligvis helt i modstrid med, hvad den mellemdøde ville have ønsket sig med sin arv, at den ikke — og ikke engang heller i formindsket omfang — skal tilfalde hendes ægtefælle gennem så mange år.

Naturligvis kan det mellemdøde barns ægtefælle arve noget ved testamente, men arveafgiften vil blive af en helt anden størrelsesorden, nemlig ca. 4½ gang så stor, som hvis han efter nugældende lov, hvor han arver det mellemdøde barns andel, t. eks. havde arvet 100 000 kr.

Er der børn i ægteskabet, går den mellemdødes arv til dennes livsarvinger. I dette tilfælde kan man sige at den yngre generations interesse tilgodeses på bekostning af den mellemdødes ægtefælle, som ganske prisgives til fordel for børnene.

Der er mange andre spørgsmål, som nøje må overvejes i de to fremsatte lovforslag. Jeg vil gerne spørge, om det er meningen, at arveafgiftsloven skal tages op i forbindelse med disse to love. På nuværende tidspunkt må jeg indskrænke mig til at tilsige mit partis velvillige behandling af begge love i et kommende udvalg.

Herluf Rasmussen: De to lovforslag, som den højtærede justitsminister har fremsat til dette høje tings velvillige behandling, er ledsaget af den bemærkning, at man er klar over, at lovforslagene ikke kan gennemføres inden samlingens slutning; men til gengæld fremsættes den forhåbning, at

fremsættelsen nu sker på et tidspunkt, hvor der vil blive levnet tid til en debat i offentligheden.

Nu ved jeg ikke, om netop sommerferien er det tidspunkt, som folk normalt benytter til at diskutere arvesager, men jeg vil for mit vedkommende sige, at jeg er enig med den højtærede justitsminister, når han ønsker en offentlig debat om et sådant forslag inden dets endelige vedtagelse, men jeg er ikke enig i, at det skal fremsættes så sent, som tilfældet har været. Jeg tror, der havde været god lejlighed til på et meget tidligere tidspunkt, specielt når vi ser på dateringen af de forskellige betænkninger, at fremsætte lovforslaget så betids, at vi kunne have afsluttet behandlingen af det, når denne samling er sluttet. Om den nye lov skal blive af samme kvalitet og styrke som den af salig Anders Sandøe Ørsted forfattede arveforordning af 21. maj 1845, har jeg på nuværende tidspunkt ingen mulighed for at bedømme, men skal man dømme efter betænkningen om arvelovgivning og udkastet til arvelov med tilhørende bemærkninger, er der gjort et anstændigt forarbejde, der formentlig både vil være en god støtte for udvalget i dets arbejde og samtidig give løfte om, at en tidssvarende arvelovgivning, måske knap så sejlivet som den forordning, jeg lige har nævnt, vil se dagens lys.

Inden jeg går over til en kort gennemgang af de fremsatte lovforslag, vil jeg lige nævne, at det skulle glæde mig meget, om den højtærede justitsminister nu, da det er blevet bekendtgjort, at behandlingen ikke bliver færdig i denne samling, kan give tilsagn om, at den lovede revision af ægteskabsloven kan ventes tilendebragt så betids, at eventuelle ændringer kan blive indføjet i de lovforslag, vi her behandler.

Kap. 1 i forslag til arvelov giver nu fuld gensidig arveret mellem barn uden for ægteskab og faderen og dennes slægt, og det kan naturligvis kun hilses med glæde, og forslaget er en naturlig følge af den stigende vilje til at eliminere forskellene mellem såkaldte ægte og uægte børn. At der er taget forbehold med hensyn til en fader og hans slægtsarveret efter barn uden for ægteskab, såfremt barnet er frugt af et forhold, for hvilket han ved dom er kendt skyldig efter borgerlig straffelovs §§ 216-223,